

Casa
de pe colina
colectionarului

The background features a stylized illustration of a tree with dark, intricate branches. A small birdhouse is nestled in the upper right branches. In the lower left, a white bird is perched on a decorative wrought-iron gate. The overall style is minimalist and artistic, using black ink and white space.

Casa de pe colina colecționarului

KELLY NGAI & MIKKI LISH

Traducere din limba engleză
și câteva note de
MIHNEA GAFIȚA

corint junior

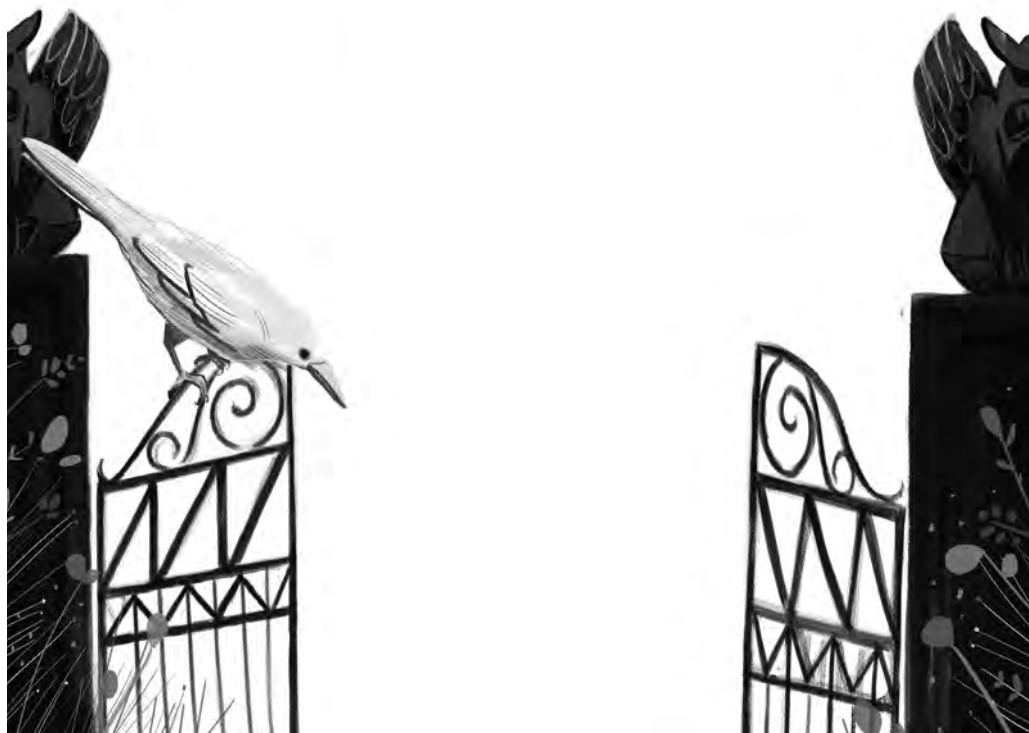
Pentru Rufus și Xavier — K.N.

*Pentru Adrian, Aleks, Thorley, Josie,
Annika și Ryan — M.L.*

*Și, mai presus de toate, priviți cu scânteieri în ochi
toată lumea din jurul vostru pentru că secretele cele mai mari
se ascund întotdeauna în locurile cele mai neașteptate.*

*Cei care nu cred în magie,
n-o vor descoperi niciodată.*

ROALD DAHL

PROLOG

Corbul de piatră visa la zbor. Visa la cum s-ar fi înălțat el pe curenții de aer cald și cum ar fi zburătăcit păsărelele mai mici, la cum s-ar fi precipitat înspre pădure, dornic să prindă ceva. Dar visul acesta plăcut i-a fost întrerupt de un glas:

„Ajută-i”, l-a îndemnat glasul. „Ajută-i să-și găsească drumul.”

Era glasul Celei-Lipsă. Pe Cea-Lipsă n-o vedea nimeni, niciodată, dar el, corbul, mai auzise glasul acela. Ținea, cum-necum, de Casa cea Mare.

„Pe cine s-ajut? Și cum?” — i-a întors gândurile corbul. „Ce pot să fac eu, împietrit aici, pe acoperiș? Nu pot decât să visez că zbor, asta-i adevărul.”

În acel moment, a simțit... libertatea, splendida libertate de mișcare. A început cu o furnicătură în creștetul capului, după care i s-a răspândit prin tot corpul, de parcă ar fi turnat apă cineva peste forma lui sculptată. Piatra, cu albeața ei cu tot, s-a transformat în pene, în mușchi, într-o inimă care bătea și-n ochi sfredelitori. Corbul și-a scuturat aripile, cuprins de încântare, apoi a

țâșnit în aer, fără să mai viseze la zbor, de-acum, ci zburând de-adevăratelea. A parcurs o boltă înaltă peste Casa cea Mare, în volute fericite, fără să bage în seamă strigările pline de invidie ale garguielor tot de piatră și ale reprezentărilor grotești de balauri, care mai erau încă una cu acoperișul.

„Găsește-i, te rog, și adu-i încoace”, a zis glasul Cei-Lipsă.

„Pe cine?”, a vrut să știe corbul, măturând cu privirile pământul de sub el.

Cea-Lipsă i-a înfățișat corbului o viziune — un stol de oameni într-un automobil roșu: o fată, un băiat, o femeie și bărbatul ei.

„Familia”, s-a mai auzit, ca o șoaptă, glasul Cei-Lipsă.

Corbul a pornit în căutarea familiei.

CAPITOLUL 1

Sunt doar trucuri

Ceva ca o minge mare de mâhnire se insinua în pieptul lui Hedy van Beer, în timp ce fata se uita pe fereastra mașinii la câmpurile învelite în zăpadă. Cu fiecare kilometru lăsat în urmă, se apropia de ceea ce — cu siguranță — aveau să fie cele mai plictisitoare două săptămâni din câte au fost vreodată.

Atât de nedrept din partea părinților ei — amândoi arheologi — să meargă la nu-știu-ce săpături în Spania, fără ei doi. Bine, pe Spencer, care nu avea decât opt ani, poate că era chiar indicat să nu-l ia cu ei. Dar ea, Hedy, avea unsprezece, era Ghidă și deja învățase câteva cuvinte în spaniolă dintr-o aplicație de limbi străine.

— Vă-ntoarceți mai devreme dac-apare vreo urgență? a întrebat.

— Ce fel de urgență? a vrut să știe tati, care tocmai alegea o altă piesă pentru stația stereo. Mami șofa.

— Să zicem... dacă Spencer își taie vreun deget?

Spencer și-a ridicat privirile din cartea lui de trucuri magice.

— Tataie John e magician, a zis. Precis are el vreun truc de magie prin care să mi-l pună la loc.

— Vai, cât de credul poți fi! a scuturat din cap Hedy.

— Ce-nseamnă aia „credul”?

— Că ești în stare să crezi orice, aia-nseamnă. Și, oricum, nu mai e magician, așa că să nu te-aștepți la nimic interesant — și Hedy s-a întins către părinți, până când fața i-a ajuns între cele două locuri ale lor din față. Deci... a reluat, de unde rămăsese. V-ați întoarce mai devreme, dacă Spencer și-ar tăia vreun deget? Știind că magia nu-i ceva real?

— Depinde care deget și-l taie, a zis tati.

Mami și-a înghițit râsul care dădea s-o cuprindă.

— Sigur că ne-am întoarce — și a dus o mână către ceafă ca s-o mângâie pe Hedy pe obraz. Dar voi străduiți-vă să nu creați urgențe, bine? E-o călătorie foarte importantă pentru mine și tati. Ar putea-nsemna o mulțime de lucrări viitoare pentru noi. Și vă promit c-o să mergem, pe urmă, tu, eu, Spencer și tati, în alte călătorii.

Alte călătorii... În timp ce câmpurile, copacii și colinele treceau vâjâind în sens invers, Hedy și-a pus căștile, s-a învelit cu eșarfa dungată de la mami și s-a închipuit

în Egipt, privind în sus la Marile Piramide și la Sfinx. Cu coada ochiului, însă, a observat că tati îi aruncase o privire ca să fie sigur că nu asculta ce vorbeau ei acolo, în față. Când el s-a întors iar cu spatele, Hedy a pus „Pauză” la muzică, bănuind că urma să afle ceva interesant.

— O să le fie bine cu el acolo, nu? a zis tati, cu jumătate de glas.

— Bineînțeles, a zis mami. O fi el preocupat și... *ciudat*, cu-ale lui, dar nicicum n-ar îngădui să li se-ntâmple ceva rău.

— Nu-i asta perioada din an când mama ta s-a...? — și tati n-a mai terminat ce voia să spună, ci doar s-a uitat compătimitor la mami, care a oftat:

— O să fie bine și pentru el să-i țină cineva companie la el acasă. Niciodată nu stă mult când vine la noi în vizită.

După un drum lung, mașinuța roșie s-a oprit chiar în centru, la Marberry's Rest — Popasul lui Marberry, cum ar veni. Era un sat somnoros, trântit alandala, punctat numai de câteva prăvălioare. Deși avea un aer de loc unde nimeni și nimic nu se schimba vreodată, părinții lui Hedy se încurcau de fiecare dată, fără excepție, la întretărirea de cinci străzi din centrul satului — cum s-a întâmplat și acum.

— De ce nu reușesc niciodată să țin minte strada? s-a întrebat mami, în șoaptă.

— Lasă-mă o clipă, a zis tati, încercând să acceseze odată harta de pe telefonul mobil.

Spencer își terminase și ultima bucată din stocul obișnuit de acadele din buzunar și începuse acum să-și molfăie și ultimul dintre sandviciurile cu brânză, ca și cum ar fi crezut că urmau să rămână acolo, cel puțin o vreme.

Hedy a zărit un păsăroi mare, alb, care dădea roate pe deasupra lor și care, brusc, s-a îndreptat către ei, fâlfâindu-și aripile.

— Ți-a ce-i, un corb... alb? s-a mirat ea, ținându-și respirația.

Corbul a venit din ce în ce mai aproape în zbor, ajungând, spre uimirea tuturor celor din mașină, să se așeze tocmai pe capota lor.

Era uriaș, mai mare chiar și decât cei pe care-i văzuse Hedy la Turnul Londrei. Și-a lăsat capul într-o parte, ca și cum i-ar fi măsurat cu privirea pe toți patru, apoi a croncănit. Dând iarăși din aripi c-un fâlfâit leneș, a zburat în lungul uneia dintre străzile înguste. Au rămas cu toții gură-cască; mami parcă înghețase pe locul ei de la volan, prea uimită ca să mai facă vreo mișcare. Corbul a descris o întoarcere în zbor și iar s-a lăsat pe capota mașinii celei roșii. A ținut un pas, cât să se apropie de parbriz, și s-a uitat sever la mami, apoi și-a luat iar zborul în lungul aceleiași străzi înguste.

Hedy a simțit cum i se instala un sentiment ciudat, exaltant, acolo unde avusese, mai devreme, gogoloiul acela de mâhnire.

— S-ar zice că vrea să ne luăm după el, a zis.

— Nu știi ce să zic despre asta, i-a întors mami vorba, dar cred că strada e cea corectă — așa c-a băgat mașina în

viteză și au luat-o cu toții după corb, care i-a condus tocmai până la tataie John acasă.

Cu toate că nu mai veniseră în vizită de multă vreme, casa era exact așa cum și-o amintea Hedy: trei niveluri de podele din piatră de-o culoare palidă, iar deasupra lor, un acoperiș înalt, care parcă voia s-ajungă la cer — atât părea de abrupt. Pe acoperiș, erau sculptate în piatră diverse creaturi, plus un foișor scurt, pe care mami îl numea *belvedere*, pentru că fusese construit ca să poată fi admirată priveliștea frumoasă, dar pe care ea, Hedy, îl considera un turn de veghe, din care puteai zări dușmanul apropiindu-se. Ușa neagră de la intrare, din față, era pitită adânc în veranda umbroasă. Grădina, împrejmuată de un gard înalt de fier forjat, era năpădită de frunze și zăpadă. Nici vorbă, acolo, de zarva și forfota de la ei de-acasă ori din casele colegelor de școală ale lui Hedy, însă nici neprietenose nu erau, locurile acelea. Mai degrabă, era ca și cum tataie John ar fi avut o casă căreia-i trebuia mai mult timp de gândire până să intre în vorbă cu tine.

Corbul alb, care le-arătase drumul până acolo — Hedy, una, era convinsă că *el* îi condusese —, și-a luat zborul și s-a înălțat spre acoperiș, unde și-a regăsit locul printre celelalte statuete care înfățișau ființe mai curând fantastice — dragoni și grifoni.

Hedy l-a împuns cu cotul pe Spencer și i-a făcut semn cu degetul în sus. La una dintre ferestrele de la ultimul

etaj, era chiar tataie John, cu părul încărunțit ridicându-i-se în creste neregulate. Chipul i s-a luminat de un zâmbet, după care, bunicul s-a dat înapoi de la geam și s-a făcut nevăzut. În momentul imediat următor, deschidea ușa grea de la intrare — nimeni n-ar fi putut parcurge distanța de sus până jos mai repede. Spencer a căscat gura de uimire, iar Hedy însăși a clipit des, a surprindere.

Tataie John și-a trecut o mână peste nasturii cămășii, apoi a făcut o piruetă sprintenă, rotindu-se de jur-împrejur și ajungând iar cu fața către ei. Spre mirarea tuturor, de astă-dată, purta o cravată în culori aprinse.

— Doamnelor și domnilor, a exclamat, cu vocea lui caldă, profundă. Bine ați venit!

Copiii s-au bulucit în jurul bunicului lor, ca să-l ia în brațe. Ca întotdeauna, răspândea un miros de bomboane mentolate și fum de pipă. Hedy a măsurat în secret, numai din priviri, cât de înaltă se făcuse, constatând cu plăcere că-i ajungea lui tataie John până la nasturele al treilea de la cămașă.

— Tataie, l-a luat Spencer la întrebări pe nerăsuflăte, dacă eu aș avea un deget retezat, mi l-ai putea prinde la loc numai prin magie?

Tataie John i-a ridicat amândouă mâinile lui Spencer la înălțimea feței lui și le-a studiat cu atenție.

— Toate degetele par să-ți fie la locurile lor, a zis. De ce mă-ntrebi?

— Hedy nu crede-n magie, s-a repezit să-i răspundă Spencer.

— Mă rog, a zis bunicul, s-ar putea spune că magia... cum să zic?... e-un lucru prea vast ca să *nu* crezi în ea.

Hedy a părut surprinsă — tataie John fusese un foarte celebru magician.

Bunicul s-a uitat apoi la ea câtva timp, destul de mult, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu-și găsea vorbele.

— Seamănă cu mama, nu crezi? a zis mami, apropiindu-se de ei doi.

A urmat un alt moment de tăcere, stânjenitor, în care n-au știut nici ea, nici tataie John prea bine pe care obraz să se sărute sau dacă să se rezume la o îmbrățișare. Bunicul și-a dres glasul și-a zis:

— Mai tare ca niciodată.

Vorbeau despre bunica lui Hedy și-a lui Spencer, mamaie Rose, ceea ce nu li se întâmpla mai-niciodată. Bunica dispăruse când mama lui Hedy era ea însăși copil, și foarte mică. Faptul că semăna cu mamaie Rose a făcut-o pe Hedy să radieze de satisfacție — asta, până și-a dat seama că lui tataie John îi luceau lacrimile în ochi. I se făcea dor de bunica, fie și numai dacă era pomenită, s-a gândit Hedy. Până să se hotărăscă ea ce să spună în continuare, tati, care scosese și ultimul bagaj din mașină, a venit să dea mâna cu tataie John. Așa s-a risipit ocazia de a mai pune întrebări.

Holul de la intrare părea neschimbat de la ultima lor vizită, din urmă cu trei ani. Pe un perete, erau aliniate capete sculptate și statui cioplite. Pe celălalt perete, față-n față cu ele, deasupra unei mese de vestibul, erau atârdate două picturi de mari dimensiuni, în rame aurii. Hedy și-a depus pe colțul mesei telefonul nou-vechi, primit la mâna a doua de la tati, care i-l dăduse ca să-l folosească ea, câtă vreme erau ei plecați.

Tablourile reprezentau, fiecare, câte o ființă cu trup de femeie, dar cap de animal: unul de sconcs, celălalt de coșofană. Purtau haine mai mult decât demodate și o colecție stranie de accesorii: bijuterii, mănuși, fructe, un cuțitaș. Apăreau, în acele tablouri, și lucruri moderne, oricât de curios ar fi părut să le vezi acolo: un cub Rubik*, un set de chei și un CD al unei formații oarecare, denumite *The Smiths* — „Familia Smith”.

— Uite-aici... echipa mea! s-a mirat Spencer, arătând către un fes cu emblema celor de la West Ham, pictat într-un colț — l-a și fotografiat cu aparatul Polaroid pe care-l purta după el, de la ziua lui, oriunde mergea.

— Sper că n-aveți nimic împotriva, copii, să-mpărțiți o cameră, a zis tataie John. Mă tem că n-am avut timp să eliberez decât o singură cameră.

* Joc de *puzzle* tridimensional, inventat în 1974 de arhitectul și sculptorul maghiar Ernő Rubik (n. 1944), sub forma unui cub alcătuit din câte trei alte cuburi pe fiecare latură, care trebuie mutate și aranjate în așa fel, cu ajutorul sistemului intern de pivoți, încât fiecare dintre cele șase fețe ale cubului să aibă aceeași culoare (n. trad.).

Asta i-a făcut atenți pe amândoi. Pe Hedy a cuprins-o un sentiment descurajant, că avea să fie o vacanță nu numai plicticoasă, ci de-a dreptul enervantă.

— Dar eu am acasă o cameră numai pentru mine, a zis ea, punându-și o ultimă speranță în acest argument.

— Și ce-i rău în asta, că-mparți camera cu mine? a întrebat Spencer, pe un ton jignit.

Hedy a dat ochii peste cap și-a zis:

— Tu miroși ca un dos de maimuță.

— Asta-nseamnă că, pe unde te duci, numai a dos de maimuță-ți miroase! i-a făcut Spencer în sân.

— Ei! a zis mami, amenințându-i cu degetul, ca să se potolească. Nu vă mai ciondăniți. Împărțiți camera și gata! Iar dacă n-o împărțiți frumos pe-asta, o să-mpărțiți alta și-acasă, când ne-ntoarcem. Haideți, să ducem bagajele-astea sus, în camera voastră *comună*.

Hedy, oftând, și-a luat telefonul — și s-a încruntat. L-a găsit în partea cealaltă a mesei, rezemat de portretul femeii cu cap de sconcs, cu căștile aproape lipite de tablou. I-l mutase, oare, Spencer acolo?

— Vino, Hedy, a chemat-o tati, de pe scări. Perna — să nu uiți să ți-o aduci.

Hedy și-a verificat căștile să vadă dacă nu aveau culori pe ele, dar n-a găsit nimic, așa încât și-a luat lucrurile și-a pornit-o după ceilalți.

— De ce sunt vopsite ușile fiecare-n altă culoare? l-a întrebat Spencer pe tataie John, care-i conducea pe scări în sus.

— Aici a fost o pensiune odată, demult de tot, a zis bunicul. Poate că-i ajutau pe oaspeți, culorile ușilor, să țină minte-n ce cameră fusese repartizat fiecare.

Camera celor doi copii avea ușa vopsită într-un mov decolorat. Două paturi erau deja făcute înăuntru și chiar dacă totul părea cu desăvârșire nemișcat, în aer plutea un miros proaspăt de lavandă.

Pe pereți atârnav hărți înrămate ale tuturor continentelor și planșe pictate, cu celebre construcții străvechi din toată lumea, precum Piramidele din Giza și Marele Zid Chinezesc. La picioarele fiecărui pat era câte un ditamai cufărul, destul de mare cât să se ascundă copiii în el.

Spencer s-a repezit la patul cel mai apropiat de fereastră, proclamând:

— Ăsta-i al meu!

— Mă duc la bucătărie cu tataie, să facem niște ceai, a zis mami. Coborâți și voi, numai după ce v-ați pus măcar o parte din lucruri la locurile lor, bine?

— Dar să nu v-atingeți de nimic pe drum în jos, le-a spus tataie John. Sunt obiecte aici, care stau puse sub cheie, din motive bine-ntemeiate. M-ați înțeles?

Deși li se repetase asta de n -șpe ori, pe drumul până acolo, tataie John le spusese și el același lucru, dar adăugând un ton de avertisment, care avusese darul să-i potolească brusc pe copii. Au dat din cap că înțeleseseră:

— Da, tataie, au zis amândoi.

Despachetatul a însemnat, pentru Spencer, că s-a băgat la el în cufăr și și-a răsturnat geanta cu fundul în sus,

așa că toate lucrurile i-au căzut de jur-împrejurul propriilor picioare. Totuși, geanta nu se golise de tot, iar, când a ridicat-o cât a putut el de sus, ca s-o mai scuture o dată, o șosetă plină cu bile de sticlă i-a căzut în cap. Hedy a făcut o grimasă, văzând ce fel de-a fi, dezordonat, avea fratele ei.

— N-are vreo — câte? — șase camere, tataie John, aici? a întrebat. De ce nu pot să capăt o cameră numai a mea?

— Tataie a strâns o mulțime de lucruri de-a lungul anilor, a zis tati, studiind un cuirasat care era băgat într-o sticlă. Celelalte camere sunt, probabil, ticsite cu tot felul de obiecte.

Lui Spencer i s-au luminat ochii:

— Și-adună toate lucrurile-astea pentru magia lui?

— Sunt doar trucuri, Spencer, a zis Hedy. Nu-i magie adevărată.

— Nici nu prea mai face multe treburi de magician, Spencer, a zis tati.

— Nu mai face de când nu mai e bunica, l-a completat Hedy — la care, tati s-a mirat:

— De unde știi tu asta?

— V-am auzit odată vorbind, pe tine și pe mami, a zis Hedy.

Despre bunica ei se aducea vorba foarte rar, așa încât Hedy asculta cu atenție, ori de câte ori era pomenită mamaie Rose, oricât de puțin și de fugar, inclusiv când se presupunea că ea nu auzea.

— Ce treabă are magia cu mamaie? a vrut să știe Spencer.

— Nu știu, Spencer, a zis tati, oftând adânc, deși Hedy era convinsă că știa mai mult decât spunea. Hai, zău! Aveți două săptămâni la dispoziție să-i puneți toate-ntrebările astea. Pun pariu c-o s-aveți ocazia s-auziți câteva povești interesante.

Bucătăria lăsa o impresie de ordine, atât de contrastantă cu neorânduiala din restul casei, încât ai fi zis că altcineva era mai-mare peste ea. Totul era bine frecat acolo, și aerisit, cu ferestre care erau îndreptate spre grădina din spate, acoperită de chiciură, și cu încă o ușă, care ducea la spălătorie. Tataie John stătea la masa de stejar, cu o cană de ceai în față, trecându-și o pereche de bile de oțel printre degete. În sus, în jos și de-a dura se mișcau, de parcă ar fi dansat. Spencer a venit lângă tataie în fugă, uimit, cu privirile țintă la bilele de oțel. Sclipeau în lumină, fugărindu-se una pe alta pe după încheieturile bunicului, prin palmele lui, după care, brusc, au dispărut. Mami și tati au bătut din palme. Tataie John i-a zâmbit lui Spencer pe deasupra cării cu ceai.

— Și *tu*, care ai zis că nu se mai ocupă cu magia, s-a întors triumfător Spencer către Hedy.

— Asta n-a fost magie, a zis Hedy, ci doar pricepere în a face lucruri amuzante cu mâinile. Nu-i așa, tataie?

— Într-adevăr, a zis tataie John. Nu se practică magia-n această casă. Doar trucuri — atât și nimic mai mult.

Părea să-și reamintească lui însuși o regulă care nu trebuia nicidecum încălcată.

După ce a împărțit niște felii groase de chec cu lămâie, mami l-a trecut pe tataie John printr-o pagină întreagă de instrucțiuni despre cum să procedeze în legătură cu astmul lui Spencer, i-a îndemnat pe copii să nu facă dezordine și le-a reamintit, pentru a sută-una oară, să nu se atingă de lucrurile bunicului.

Apoi, a venit vremea ca părinții să plece. Dintr-odată, gogoloiul de mâhnire s-a pus înapoi deasupra inimii, la Hedy în piept. Și-au luat rămas-bun, îmbrățișându-se pe verandă, iar când Spencer și mami au început să se smiorcăie, Hedy s-a trezit că avea și ea lacrimi în ochi. Până și tati părea să aibă ochii oarecum înroșiți.

— Ai grijă de Spencer, i-a șoptit el în păr lui Hedy. Și ne revedem de Ajunul Crăciunului.

— O să am, a zis Hedy, care a văzut-o pe mami șoptindu-i și ea ceva lui Spencer.

Băiatul s-a uitat la ea, la Hedy, a dat din cap că da, și un zâmbet brav i-a înflorit pe chip.

Mașina mică și roșie a revenit la viață, parcă dregându-și glasul, iar părinții le-au tot făcut cu mâinile semne copiilor, până când au luat o cotitură și s-au făcut nevăzuți.

— Ce ți-a spus mami? l-a întrebat Hedy pe Spencer.

— S-am grijă de tine, a zis băiatul, trăgându-și pe cap căciula îmblănită, de aviator, pe care i-o dăduse tati înainte să plece — apoi a întins o mână după mâna bunicului. Și *amândoi* s-avem grijă de tataie John.

CAPITOLUL 2

O rama cu praful gros de-un deget

Hedy și Spencer l-au ajutat pe tataie John să spele
cămile și farfuriile, fără să știe prea bine cu ce alt-
ceva să-și umple timpul. Ștergând furculițele, Hedy s-a
îndreptat spre frigider, care era tapetat cu o mulțime de
magneți. Printre un Turn Eiffel de la Paris mărunț, o
Statuie a Libertății de la New York în miniatură și alte
mici temple și castele, erau litere colorate, perfect ase-
mănătoare cu cele cu care se jucau, ea și fratele ei, când
erau foarte mici. Literele formau mesajul: BINE AȚI
VENIT LA NOI ACASĂ! A venit și Spencer să vadă la

ce se uita ea — cum făcea de multe ori. Cu câteva dintre literele rămase, a format și el cuvântul: MERCI.

— Tataie, ce mâncăm la cină? a vrut să știe apoi.

— Spencer, abia ne-am terminat ceaiul de după-masă, lacom și nesimțit ce ești! a exclamat Hedy.

— N-am spus că mi-e foame *acum*.

Tataie John a venit lângă ei, la frigider, și-a deschis brusc ușa congelatorului.

— Ia să vedem ce ne-a făcut doamna Vilums.

— Cine-i doamna Vilums? a întrebat Spencer.

— Cea care-mi face mie curățenie uneori, și mai și gătește câte ceva — după care, tataie John a tras afară trei caserole, cu etichete pe care scria: VINERI, SÂMBĂTĂ și LUNI. Pe care o vreți? i-a întrebat pe copii. Puteți s-o alegeți pe oricare.

— Ce e-n ele? a întrebat Spencer, lăsându-l oarecum nedumerit pe tataie John, care a zis:

— Nu mai țin minte precis.

— Azi e sâmbătă, așa că eu pe cea de luni o vreau, a zis băiatul. O să fie un fel de călătorie-n timp.

Hedy a optat pentru cea de sâmbătă, care i s-a părut a conține *lasagna*.

— Excelent, a zis tataie John. Mie-mi revine cea de vineri. Pare a fi musaca de cartofi — și-a pus cele trei caserole pe blatul mesei din bucătărie, la dezghețat, apoi a zis brusc, de parcă s-ar fi rătăcit: Așa, bun, și-acuma, ce facem?

— Ai cumva Internet *wi-fi*, tataie? a întrebat Hedy.

— Inter... ce să am? i-a răspuns bunicul, încurcat.